

Moje cesta na 13. rPS, 3. brigády PS Karlovy Vary

A pokud rádi čtete, tak to zkuste...

Moje vojenské ambice začínají v květnu 1945, kdy jsme měli na zahradě u domu pod stany ubytovanou rotu Rudé armády. A proto, že mi byli tři roky, byl jsem miláčkem všech vojáků. Asi se jim stýskalo po vlastních dětech. Od vojína počínaje u velitele roty - kapitána, konče. Vše mi dovolili, všude mě tahali s sebou, na tátově kole mě vozili a hlavně, když vařili Gruzínský tmavě rudý čaj, mocně přeslazený, tak jsem u toho nikdy nechyběl. Obzvláště jsem miloval protitankové pušky na dvojnožce. Těch měli alespoň deset. S nimi jsem měl asi 20 fotek, než nám je z nějaké výstavy nevrátili. Na lukách kolem řeky Svitavy se páslo několik stovek chodících hovězích konzerv a první kino jsem viděl večer na lukách u nich. Ale čas uběhl a jednoho dne, tak po měsíci, zmizeli, jak když větřík foukne.

Když ustupovali Němci od Brna směr Svitavy - Polička a dál směr západ, docházely jim pohonné hmoty a tak kolem silnice Brno - Svitavy, v okruhu dosahu naší vesnice, zůstalo stát sedm tanků a též osobní vozy. Osobní vozy velmi brzy zmizely, ale tanky bez kulometů, zaměřovačů a závěrů stály na místě určitě do roku 1947. No to byl náš ráj! Když mě rodiče hledali, tak tam mě našli určitě... Přilby, masky, vystřílené náboje, bojovali jsme bez ustání. Ale nakonec i ty tanky zmizely a určitě ne do šrotu. A tak nastoupily pušky a kosy (samopaly) Wehrmachtu, vytahané z řeky Svitavy, bez závěrů, pažby uražené, ale to nám nevadilo. Na partoše (partyzány) a Němce jsme hráli neustále.

Po pětačtyřicátým měl táta doma pušku vz.98 M a v jedné skříni ve spodním šupletí, tak o obsahu 80 až 100 litrů, náboje do ní. Normální, zápalné i zápalně trhavé. Pravý ráj pro mě. Pušku musel odevzdat, ale náboje zůstaly. On byl nějak v odboji, tak ho nikdo nešikanoval. Náboje jsem rval do kapes od kraťasů, a že budeme pyrotechnici. Sousedovic měli staršího kluka a hlavně mohutný zámek ve dveřích. Střela se zasunula do toho kulatého otvoru pro klíč a viklalo se, až se střela uvolnila. Střelný prach pak putoval do jedné krabice, nábojnice s funkčními zápalkami do druhé. A až bylo všeho dosti, tak ke splavu za naším domem. Z břehu řeky se vzal placatý kámen, na něj hromádka prachu a do ní pěkně nasázet nábojnice. Nasypat cestičku z prachu, zapálit a rychle pod břeh. No to bylo rodeo jako v Mexiku! Zápalky nábojnic bouchaly a nábojnice jako rakety létaly na všechny strany. Paráda!

Zápalné střely šly rozlomit napůl. V jedné půlce bylo jádro, v druhé fosfor. Jak jsme střelu rozlomili, z fosforu se začalo pářit a za chvíli se samovznítla. To nebyla žádná legrace! Takže hrnec s vodou a honem zápalnou část potopit. No a na co že nám to bylo dobré? V trafice jsme koupili sirky a Slávie (krátké cigarety), ty jsme jednak hulili, ale hlavně sirky měly fungovat, jako sirky ve westernech. Škrtněš o něco a ona se vznítí. No ale to české sirky nedělaly! Tak vyjmout fosforovou střelu z vody, vodu odstříkat a hlavičku sirky lehce otřít ve fosforu a zas namočit, aby se

fosfor nevzňal. A byli jsme machři. Před holkami jsme si zapalovali o podrážku komisňáčků (boty šněrovací). Jednou jsem fosfor neochladil a otírajíce asi třetí sirku, se mi fosfor vzňal a vystříknul do dlaně, no jako napalm... Uhasit ani náhodou! Až mi došlo, vrazit ruku do toho hrnce. Spálenina se pak hodně dlouho hojila! Ale pro rodiče jsem si spálil ruku o kámen u ohýnku. A tak jsme hráli tu patronádu, až se to profláklo. Některé střely byly totiž niklované, lesklé a já je nosil i do školy, plné kapsy. A tak ta niklovaná špička mi propichovala kraťasy a nějaká holka to uviděla a co to máš?

To víte, holce jsem se pochlubil. A výsledek? Bonzla mě učitelce a učitelka mámě! No kurňa, hodně dlouho jsem klečel na polínku!! Náboje pak táta vysypal do řeky, ale stejně jsme je vytahali, usušili a zas bylo rodeo. Ty zápalně - trhavé střely měly místo jádra olověnou nábojku. Když střela narazila, nábojka explodovala a rozstříkla fosfor. No takže jsme vyndávali nábojky a pak chodili po vsi a nábojky z praku stříleli proti zdi. Kanonáda jak u Verdunu a ti, co neměli nábojky, pálili z klíčů, což byl velmi rozšířený sport. A jestli nevíte jak, tak jindy vysvětlím.

Jednoho krásného dne odešel jeden hoch ze vsi, do Žižkárny v Moravské Třebové. To byl můj nejlepší, i když o čtyři roky starší kamarád. Vyškemrali jsme od rodičů vzduchovky a pořádali střelby, podle žižkovského vzoru. Byl jsem dobrý střelec. Mokrát jsem žižkováčka přestřílel. A když byl ve škole, tak jely lovy na koroptve. Tehdy jich bylo tolik, že sedlákům škodili. Hejna mohutná, takže to nikoho ani nezajímalo.

A to už se dostávám do Boskovic na strojařinu. Tam fungovala od prváku branná výchova. Masky, atombordel, lehké polní a provrtané pušky vz. 98. No co jsme se nablbli nad židovským hřbitovem. A kde Navara - baťovák, sehnal dělbuchy nevím, bylo to show a to mi zůstalo, až do konce mých vojenských časů. Uměl ten den udělat tak zajímavý, že nám nepřišlo, že si vlastně hrajeme. Dlouhé pochody a stanování, od jara do podzimu. Ani by jsme nejeli na odjezdovou povinnou sobotu 1x za měsíc. Vychouše jsme měli bývalého četaře VZS a ten nám dělal vojnu i na intru. A to doslova... dozorčí u vchodu, vycházková kniha, vycházkové knížky, šňůry, pišťalky, bodovaný úklid. No prostě malá vojna. Bylo později jednoznačně znát, kdo na intru byl.

A rok před vojnou, branná výchova a povinná. Kdo nepřišel, měl u zaměstnavatele absenci. Ale to už dělali vojáci z vojenské správy. Kromě věcí, které jsme dělali na škole v branné přípravě běžně, střelby z opravdových zbraní. V roce 1960 SA vz.58.

Jaké bylo překvapení, když jsem v přijímači vyfasoval SA vz.24. Měl jsem z té doby diplom jako nejlepší střelec běhu 1960.

Už v padesátých letech začali létat Migy 15. Nezaměnitelné! I trouba je podle zvuku poznal. Postupně nahradili Spitfairy, které parkovaly v Prostějově a Přerově. Zbožně jsme k nim vzhlíželi a dělali si podle nich letadélka. No přece MIG byla moderna a tak jsem si ho kreslival soukromě i ve škole. Pomalu ale jistě ve mně zrálo rozhodnutí stát se vojenským letcem. Zajel jsem do Blanska na OVS a začal se o věc zajímat. Moje snaha byla přijata kladně. Děda byl zakládajícím členem dnes té proklínané partaje. Povoláním zedník. A tak jsem se už viděl v Prešově, kde tehdy bylo letecké učiliště. No ale napřed na zdravotní prohlídky do vojenské nemocnice v Brně. Prikázáno, uděláno. Vše v pořádku pouze TK 140/80. Další prohlídka, stejný výsledek, třetí prohlídka, stejný výsledek. Je nám líto, to je závažná zdravotní potíž. Učiliště se nekoná. Ten problém - neproblém, se se mnou táhnul až do šedesáti, kdy doktoři zjistili, že mám u srdce jednu tepnu zúženou na 60 %, takže jsem celý život špatně okysličoval, pak mi tam šoupli cévou spirálu na rozšíření. Na svůj sen jsem zapomněl a oddával se už od 15-ti let běháním po tancovačkách a honbou za holkami. V té době jsem měl za sebou dvoje taneční a tak jsem i u slečen o pár roků starších měl úspěch i v situacích líčko na líčko a tělo na tělo. No to by ale bylo na samostatný román. Nejradyji jsem měl za 4 a 5.

Jednoho krásného dne najednou před naším domem zastavila T 603. Vykulili se z ní dva majori, a že by se mnou chtěli mluvit. A že jsem jako chtěl na letecké učiliště a že to nešlo, ale že pro mne mají alternativu. A pak to vybalili, že bych nastoupil k elitní jednotce v Praze s tím, že bych pak šel do vojenského učiliště MV. Moc času na rozmyšlenou jsem neměl, neboť bylo třeba jet do Bruntálu dělat přijímací zkoušky. Co zkusit to můžu, jít tam nemusím. Jel jsem... Matika, čeština, tělesná, taková ta vojenská. Za čas jsem dostal vyrozumění, že jsem byl přijat a že mám počkat na povolávací rozkaz. A tak jsem čekal a taky se dočkal.

První pohotovostní brigáda VS MV.

Povolávací rozkaz praví. Nástup 15.7.1961 k VÚ 9200 Praha. Rychlík ten a ten, stává ve Skalici nad Svitavou. Doprovází mě kamarád, co už má po vojně. Nasedám, usedám, pořádková hlídka odebírá ŽUPKU. Pomalu se rozproudí hovory, rychlík jede až z Bratislavy, stavěl jen v Brně a ve Skalici nad Svitavou jsem nasedal sám. Vyptávám se, kdo jede k jakému útvaru, do Prahy ano, k 9200 nikdo. To je divné. První borci vysedají v Pardubicích, další v Kolíně a tam přisedají. Praha. Všechno ven. Tak ven. Jdu do staré haly Hlavního nádraží. Tam několik lítaček s cedulemi s čísly útvarů. 9200 nic! Tak se ptám jedné lítačky, ta se ptá další, až nějaký četař věděl. To je ve Vršovicích, kasárna Jana Roháče z Dubé. No to jsem v riti. Kde to je! Co to je!

Ale co, hoch ofoukaný větrem kavárenských Brněnských ventilátorů si poradí. Beru si taxíka. Tehdy za 100... a tak branec s rancem vysedá z taxíku před kasínem. DUV čumí jako jelen, DVT čumí jako jelen... Mezi tím sedím v místnosti DUV, tak čtyři

hodiny, než se vše vytelefonovalo a o mě zjistilo. Přířčela PV3S a šup se mnou na korbu a jedem Prahou a už jsme na venkově. Benátky nad Jizerou a už to kamsi točíme. Předměřice nad Jizerou, poslední vesnice a pak konec světa asi 8 km. Zastavujeme. Zámek Čihadla, zámek Bon Repos.

Mnoho vojáků. Zjevný zmatek. Sesedám. Co se mnou? Na štáb. A už si to přihasil DR druhé výcvikové roty a vede mě do přijímače. Všichni ostatní jeli nějakým rychlíkem do Nymburka. Synthesia Semtín vysedala v Pardubicích, další brigáda VS byla někde v Kutné Hoře. Co mě překvapilo, byly čepice a vyložení VS. Nevím jak v posledních letech, zda měla PS jen přijímač. V roce 1961 byl přijímač potud, pokud nebyl voják zařazen k nějaké jednotce, nedostal zbraň a voj. knížku.

Za tři týdny byla přísaha a pak už to bylo Výcvikové středisko. A tak šup se mnou do přijímače. Povolávací rozkaz pryč, občanka pryč, do trenek. Holič, hlava skoro holá, nosil jsem „havla“. Do sprchy, první zelené trenky. Zabalit balík s civilem, napsat adresu. První věc mimo trenek - stanový dílec. A teď ode dveří jedna k mnoha dalším a vždy něco přibýlo. A když Vám to nebude sedět, výkoňák vám to vymění. Už ten ranec nemohu ani utáhnout... Přebírá si mě PDR a na rotu. Rota - levá část pavilonu, poslední dveře, vchází se z venku, třetí četa. Ložnice už vypadá nějak vojensky, všichni přijeli dopoledne, já pozdní odpoledne. Poddůstojník mi pomáhá, abychom stihli do rozkazu. Byli jsme dvě rotu a všichni později skončili u mechanizovaných rot. Tankisti, minomeřáci, dělostřelci, autaři atd., byli ve výcviku jinde.

Při prvním nástupu nás uvítali a pak jsme se dozvěděli, co jsme zač. První prapor, první pohotovostní brigády VS MV. Dnes by se dalo říci, něco jako ruský OMON. Druhý prapor, Hradní stáž, třetí prapor Trnava. Nepřítel? Vnitřní nepřítel. Diverzanti a jiní škůdci republiky škodící zevnitř. Výcvikové středisko trvalo dva měsíce, proto se u VS MV sloužilo 26 měsíců.

První ráno, kopřiváky páchnoucí naftalínem, běh na 1km tam, prostná, 1km zpět. Kopřiváky žerou a žerou. Bohudík jsme vyfasovali letňáky (letní plátěné stejnokroje), pak už to bylo nesitelné. Veškeré přesuny poklusem, poddůstojníci kromě jednoho dosluhujícího četaře řvou jako pomínutí! Poplach za poplachem, spíme v masce.

Těžký kulomet ZB vz. 37 na podstavci ZB 308

Tvrký výcvik, na jídlo přes překážkovou dráhu. Na sněžení jídla 10 min. Vyklopit, ešusy umýt, poklusem. Ráno, v poledne, večer děláme pořád sklopky, svaly bolí, ani nemůžu na záchodě zatlačit. No však to znáte... Přísaha. Dostáváme zbraně SA vz.24.

Střelby. Mám pech. Jak skáču do okopu, tak nemám zajištěno a padne dávka bohu do oken. Do příštích střelb jsem samozřejmě za kopyto. Jsme někde za půlí výcviku na

obědě a v tom poplach! Prapor nástup do jídelny! Proslov... a

Berlínská krize!

Balíme, válka je na spadnutí. Najednou i ti poddůstojníci s námi mluví jinak, jaksi kamarádštěji. Odevzdáváme zbraně, které nebyly by pro záložáky. Přihasila si to T 111 s eskortou a dostáváme samonabíjecí pušky vz. 52 a světe div se, jeden zásobník nábojů! Plné polní seřazené do řad, učíme se s puškami zacházet. Mezi tím pro nás jedou PV3S z Prahy, aby nás přemístily do záložního prostoru praporu. V kasárnách jsou třetíročníci, pro nás tam není místo. A přijeli. Plné polní na auto, lehké polní a

zbraně s sebou na korbu. Než nasedneme, je kontrola zbraní, zda nejsou natažené nebo nabitě. A jedem asi dvě hodiny. Projeli jsme nějakým menším městem. Stavíme před klackem.

Sesednout a vyčůrat. Byl čas. Nasednout, klacek vzhůru a jedeme dál. Zastavujeme nakonec před nějakými patrovými a opuštěnými domy. Zřejmě dříve střed nějaké větší vesnice. Některé domy však vypadají funkčně. Dozvídáme se, že je to VVP praporu v Bělé pod Bezdězem, i když do Bělé to bylo asi 5 km. Ale díky, jsme blíže civilizaci. Domy otevřít, jsou tam stojany na zbraně. Pušky do stojanů, náboje odevzdat u DR. Lučičky protáhnout lankem a zamknout. Hlavní zbraň byl nyní slamník... do VVP jezdil prapor po rotách a tak nebyly nacpané. Stála tam stodola plná slámy a tak povel zněl „hole a jdeme cpát“. Na co ty hole? No, aby u slamníku přece šly pěkně našťouchat rohy a nezapomenout na podhlavníky. Konečně bylo uvolnění i legrace, ale jen do chvíle, než výkoňák, prozatím třetíročák, vydal ložní prádlo. Prostěradlo, šedou deku a zelenou deku a podhlavník. Steleme, není to žádná legrace. Přifřčela polní kuchyně od RTZ z Prahy s teplou večeří. Kuchyně tu prý je a zítra se z Prahy přistěhují provijantáci a kuchaři. Máme toho dosti, je normálně večeřka. Spíme jako zabití.

Budíček, nástup na rozcvičku, rozcvička, ale nějaká jiná než v Bon Repos. Kousek běžíme, kousek jdeme, takzvaný indiánský pochod. Už nám přidělili třetíročáky - svobodníky, obsluhy kulometů a na ty si mladí poddůstojníci moc netroufali. Bože to je naše spása. Kulomeťáci o cigára neměli nouzi, jen buďte prosím pořád s námi bažanty (na rukou bychom je nosili). Steleme, žádná prdel. Slamníky musí být jako krabice, prostěradla napnutá, z šedé deky na zelené dece manžeta, na zelené dece kartáčem na šaty načesaný šachový vzorek, no hrůza! Poddůstojníci více rádi, než buzerují. Ale třetíročákům musíme prostě ustlat taky, ale moc rádi. Velitelem roty je ustanoven por. Holubec, co nám v Bon Repos dělal velitele čtyry. ZVP je záložák major - redaktor Rudého Práva v Číně. Jméno už nevím. Fasa chlap. Na PŠM vyprávěl jen o Číně. O konkrétním stavu politiky tak 10 min. Chlapi nemějte strach, válka nebude, oni se nějak domluví a hned to převedl na příklady z Číny.

Z Prahy přijel velitel praporu mjr. Žipaj, obávaný borec, Slovák, ale rovný chlap. Situace je tak a tak, je třeba dokončit výcvik Výcvikového střediska. A tak jo. Ale jinak, třetíročáci museli s námi a to už byl jen výcvik, žádná buzerace. Prvně zvládnout zbraně a pak střelby. A to jsem už zaválel na výtečně. Ty pušky střílely bohovo. Třetíročákům přivezli LK vz.26, tak je zkoumáme. V PŠ jsem se ho pak natahal „neúrekom“.

Probíhá už normální výcvik od pořadové, až po protichemickou, no prostě vše. A začínáme speciální taktiku - speciální nahánění diverzantů pátracími hlídkami, stavění a pokládání clon, strážní služba u objektů zvláštní důležitosti a tak. Situace se uvolňuje, jedna četa může na vycházky, dvě jsou v plné bojové pohotovosti. Tak pokud nejsme ve stráži nebo PDR a nemáme průser, tak můžeme každý třetí den na vycházku do Bělé. Ty vole, jdeme s Kopřivou a Brňákem na pivo, vidíme konečně taky civilisty. Ožrat jsme měli ale vždycky strach. Koncem září a v říjnu se situace normalizuje, už můžou přijet i návštěvy. I holku jsem si v kavárně na náměstí nabrknul. No to jsem makal, jen abych mohl na vycházku. Sice to bylo jen za 2, ale díky za ně.

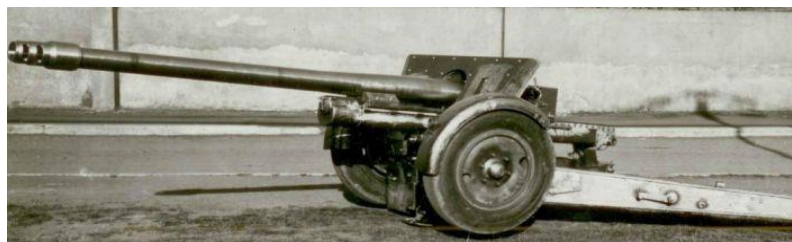
15.9.1961 končí Výcvikové středisko. Jsme zařazeni v rámci útvaru jako regulérní 4. a 5. mechanizovaná rota s dislokací mimo Prahu. PV3S pro nás stojí v provizorním autoparku. Výjezd do 15-ti minut. Už probíhá normální výcvik až do 14.12.1961. 15.12. odchází třetíročníci do civilu. Politická situace se naštěstí vyřešila. Uklízíme, nasedáme a jedeme směr Praha Vršovice. Odevzdáváme pušky. Škoda jich, daly se s nimi provádět různé neoficiální cviky, podobné cvikům slavnostních gard. Postele jsou ještě málem teplé. Jsem na 2. rotě 2. četě a zbraň zase SA. vz. 24.

Sestavení roty, seznamy, zařazení, přidělení velitelů, no prostě řádná organizace jednotky. Výkoňák nám ledasco povyměňoval, už vypadáme jako řádní vojáci ve slušivých a vyžehlených kopřiváčcích vz. 59. a fialovou brigádu k tomu. Tak už je vše v normálu, útvar je na normálních stavech. Tři mechanizované roty po třech četách: četa těžkých kulometů vz.37, 4x PV3S, 1x Škoda Tudor - boják. Tanková rota 13 x T 34. Minometná baterie s minometry ráže 82 mm. Tři čety po dvou kusech. Chudáci minomeťáci, ti se nadřeli! Hlavně ti dva, co nosili hlaveň a lože, další schránku nebo nosítka s minami. Střelec jen optiku, aby se neunavil. A zde musím ventilovat svůj zářitek:

Celý prapor byl na pár dní ve VVP. Mimo jiné měli minomeťáci střelby ostými. Postavili si rojnici cca. 60 figur a že bude probíhat přehradná palba před útočící pěchotou. My, mechanizované roty jsme byli povinně diváci. Stříleli tak na 400 až 500 m. Dvě zástřelné. Povely k záměru a pak ráz na ráz. Peng, minomet poskočil a za chvíli duf, mina dopadla, ze země se jen tak prášilo. Palbu stav, vylít hlavně a my pochodem k figurám. Kdo to neviděl, těžko si představit, jak byly do jedné rozsekané

střepinami! Nechtěl bych tam útočit!

Protitanková baterie s kanony 75 mm. Tam jsem neměl kontakt, víc nevím. Autorota, RTZ, TOPr., velitelská rota, štáb a možná i něco dalšího, cca 800 lidí. Když byl pondělní nástup praporu, nádvoří bývalo narvané.

Každé družstvo mechanizovaných rot bylo vyzbrojeno 1x LK vz.52, pancéřovku vz.27 a ostřelovací puškou vz.54, zbytek SA vz.24. Možná je i nějaká chyba, přeci jen to bylo v prosinci roku 1961 a to už je nárok. Myslím, že už není moc spolubojovníků, kteří si to pamatují.

Největší legrace byla, když měli poplach tankáni s výjezdem do prostoru rozmístění. Ve Vršovicích kolem Slávie byly dlažební kostky. Řidiči zatáhli víc za rajčák a už se točili jako vrtule.

Běžel normální výcvik. Pořadovou, chemickou a tak, jsme cvičili na veřejně přístupném fotbalovém hřišti u stadionu Slávie, překážková byla u Michelského plynojemu, taktika a VS příprava za Záběhlicemi směr Chodov, kde tehdy byly jen pole a pole a Chodov nepatřil do Prahy. Zima nezima, každý měsíc tři až čtyři dny pod stany a po lesích nahánět značkaře - diverzanty a ostré střelby ze všech pěchotních zbraní. Kpt. Skladan - velitel roty, byl pedant. Zato v kasínu, pokud nebyla stráž, nebo PDR, nebo směna v kuchyni, tak jsme mohli denně na vycházku. Na Václavák nám jezdila přímá tramvaj a v Tatranu byly čaje o páté. Zpěváci zvučných jmen, jako Hála, Janoušková, se vůbec nestyděli tam zpívat. Vše naživo. Co sobota a neděle, tak lístky do divadel. Kdo nechlastal jako já, prolez všechna divadla i Prodanku v Národním. Vojna přísná ale krásná. S Nohejlem (pražákem), do Nuslí, velký sál, čaje o páté. Ale sbalit Pražandu byl problém. Tehdy fičel tanec Holoňďan, brněnskou verzi jsem zvládal a tak na tanec jsem byl v kurzu. Přišli z nějaké zdravky a že potřebují tanečníky. Houf kluků se styděl. Ale já už měl dvoje taneční za sebou, tak jsme 2x týdně nemusel do žádné služby. A tak to krásně ubíhalo, až jednoho krásného dne přišel kádrový rozkaz a šup do Varnsdorfu. Do PŠ do jarního běhu. Normálně šli kluci do PŠ z Výcvikového střediska hned po přísaze. A tak jedeme! Já, Jevický od minometřáků a tři borci od hradní stráže. Nashle Prahu za skoro tři ročky. V to jsem doufal, ale osud měl jiné plány. Jdem? Kam?

Poddůstojnická škola.

A tak jsme doprděli vláčkem do Varnsdorfu. Ty obrovské rance plné polní včetně bandalíru, který se točil ze zimního kabátu a cely a třemi řemínky byl připevněn k batohu. Akorát zbraně nám chyběly. A tak se v předklonu táhneme městem, poptáváme se, až jsme dorazili. Průjezd, brána, dvůr - nástupiště a třípodlažní velká budova v baťováckém stylu. Veliká okna z mnoha tabulkami, za Němců textilka. Přízemí kuchyň, jídelna, arma, a ubikace obslužné jednotky. Auta - dva Gazy a pár PV3S za budovou v malém autoparku.

Meldujeme se u DUV. Jsme uchopeni zaevidováni a do třetího podlaží, druhá rota. Druhé podlaží první rota. Setkávám se tu se spolužákem od nás ze vsi, ale je od jiné brigády. Rukoval z Havířova. Schody, první místnost DR, stojany na zbraně, botníky vše v jednom. Vlevo umyvárna z koryty a asi osmi WC. Vpravo PVS a učebna v jednom. Vchod do ložnice a rána! V čele stojany na plné polní. Obrovský sál, podlaha, parkety krásně nahydrovoskovaná, žádná bidla, ale samostatné postele a u každé postele noční stolek, široké uličky. V sále je cca 65 postelí a na dalších 20 by bylo ještě místo. Celá rota v jedné ložnici, pod okny ústřední topení, ale okna jednoduchá. První rota měla asi 80 lidí, ale byla od brigád, o jejichž činnosti jsme neměli tucha a ani jsme nevěděli, čím se zabývaly. My jsme byli z hradákama úplně jiná sorta. I výcvik měli ve VS přípravě jiný. V naší rotě byli mimo nás jen ti, co měli ostrahu objektů zvláštní důležitosti - tak třeba Semtín. Zimnímu běhu tu nemohlo být teplo. A už rovnáme do komínků a umisťujeme svoje majetečky do nočního stolku. Moc toho není... Později jsem si prádlo raději sám přepral, košili nosil mokrou, jen abych si komínek nerozboural. Tak a jsme připraveni na zítřejší slavnostní rozvod do zaměstnání.

A zase proslov, velitele školního praporu - majora, dál nevím. Rozchod po rotách na PVS. ZVP další proslov. Dovybavení, včetně zbraní. Zatím SA.vz.24. První den jakž takž. Už máme i velitele družstev, velitele čet. Přerovnáváme noční stolky a osobní věci. PŠ začíná bez milosti zítra ráno. Budíček, rozvíčka, DR řve, padám padám pokluséém. Běžíme, ale je to nějaké dlouhé. V PŠ se běhaly až do konce zásadně 3 km. Ráno rozvíčka 1x, na cvičák, ze cvičáku 2x, jedna cesta cca 3 km., v tělesné 3 km. A na dobře nikdo nezaběhl, tak i v samostudiu 3 km. Dva měsíce v poklusu a běhu a poplach za poplachem i několikrát denně. Na začátku jsem měl 3 km. za 16 min. Na konci pod 12 min. Což bylo alespoň vyhovující. Na dobrou se mi to povedlo málokdy... To Jarda z naší vsi, běhal stabilně od začátku za 9 minut, což bylo výtečně. Na něj nikdo neměl, ani velitelé družstev, těm utekl, kdy si vzpomněl. První dva měsíce trvale v poklusu. Pak už bylo více učebny a teorie. Učili jsme se v podstatě to samé jako VZS, ale vždy jeden z nás na střídačku velel družstvu spolužáků a učil je jako rekruty v přijímači. Znalosti ve všech předmětech se rozšiřovaly nad rámec toho, co jsme již znali. Přibyly předměty jak třeba topografie, základy pedagogiky, psychologie a určitě i něco víc. Denně dvě hodiny samostudia. Půllitry stále v zrcadlovém lesku na každý nástup. Kartáč jsme nosili v kapse a když bylo bláto, i krém na boty. Lodičku na sekyrku, sešitou. Chybějící knoflík, žádná vycházka. Bylo to tvrdé, kurva velmi tvrdé!!! Ti co nestíhali, měli po večeri doučování. Já v běhu☺. Osobní volno od 20,00 - 21,30. Rajony a příprava na

večerku. Ráno úklid... onucemi utřít prach a asi osm kombajnů jezdí a leštíme parkety... jedu jedu!! Takže k tématu vojenský kombajn bych mohl dělat přednášku. Každou sobotu rozvařit hydrovosk a jedem natřít parkety. Jestli si někdo myslí, že v přijímači byla přehnaná kázeň, tak je na hlubokém omylu. Zde byla kázeň s velkým „K“. Taková nebyla ani v učilišti, ani na žádné rotě, kterými jsem za svůj vojenský život prošel. A vládnul tomu npor. Beňo. Maďaroslovák, ostrý jako břitva! Tehdy se poslední rok nosily ještě „kozomrdky“ a rajtky. Vypérovanou čepici, prostě těžký švihák.

Po dvou měsících jsme už byli v obraze a formě, tak jsme se už dostali i na vycházku. Všední den do 22,00 sobota 23,00 neděle 22,00. Objevujeme svět jménem Varnsdorf no a zjišťujem věci, to teda páni jo! Samá textilka, v textilce samá ženská, notabene samá volná ženská, mraky na intrech a ubytovnách! A sobota neděle v Lid'áku tanečky. Ty holky už na nás čekaly, kdy půjdeme na vycházku. Přesto půl sálu tančila ženská s ženskou, jak nebyli chlapi. Ta rota PSáků co tam byla, ta to nemohla zachránit. To tak jdu po rozkaze se projít po hlavní ulici a na pivo. Po obou chodnících mraky holek. Taková jedna šikulka u hotelu Praha mi povídá: Nechod' na pivo, pojď se mnou na procházku. Tak jdeme. Ve 20,00 už to děláme v parku na lavičce a ve 21,30 na stojáka u dveřích intru a holky počumují z okna...

A už začíná být léto. Násilný přechod toku cvičíme na Rio de Mašino. Uměle vytvořené menší jezero cca 200 m. široké 500 m. dlouhé. A tam jsme se učili i plavat. Já jsem uměl dobře, tak jsem učil. A po rozkaze bylo ještě hezky, tak na Rio, koupat se. Jak to zjistily holky, tak tam přirazily taky. A co budeme chodit do kasína v mokřých trenčích. Tak trenče dolů. Holky váhaly, váhaly, ale zvládly to taky, plavky dolů a to bylo za světla! No to byl RÁJ. Nejedno řádérko, nejedna mušlička v ruce přistála, ale dále nic. A tam si mě nabalila jedna dívčina, co bydlela na privátu u sedláka poblíž Ria. Tam jsem vícekrát skončil v pelišku. Byla tak o dva roky starší, ta to se mnou a svou mušličkou uměla. Ale co naplat, když tam byly mraky jiných krásných holek a mě se líbily i ty a chtěl jsem je taky. Tehdy letěl Twist a na to jsem byl borec, tak jsem byl dost poptávaný.

Tak už všichni plavou, takže násilný přechod vodního toku se může uskutečnit. Takže tentokrát hrajeme záškodníky my. Projít nepozorovaně lesem, posbírat suché větve a naskládat do cely. Ta se nosila v lehké polní jako pláštěnka. Svléknout se, výstroj naskládat do cely pevně zašněrovat a jen ze samopalem v ruce a rancem v druhé ruce se připlížit travou ostřicí k vodě. Nešplouchat. Levou rukou držet naditou celtu a samopal pravou a nohama plavat. Doplavat jsem mezi prvními. Ale pro dva nebo tři z čtyř se musíme vrátit a pomoci. Hlavně, aby kluci neutopili samopaly.

A už je červenec, cvičíme a střílíme v letňácích a košilích s výložkami. Rukávy vyhrnout! A to v pátek k dennímu hlášení a v sobotu vycházku do 02,00 a to byla paráda, to se bez sexu neobešlo. Ale byli s námi taky bulíci, kteří si za celou dobu na holku ani nesáhli. Jinak musím dodat, že jsme snad každý druhý týden odstříleli ze všech pěchotních zbraní, které měla VS MV ve výzbroji. Jen k pušce vz. 52 jsem se už nikdy nedostal. Do dneška je má chromované Hradní stráž.

Blíží se konec PŠ a ještě jsme necvičili pěší výsadek do týlu nepřítele. Počasí paráda, jedem na Mimoň. Dostáváme mapy, kompas a po družstvech bojové úkoly. Dostat se nepozorovaně tam a tam, provádět nepozorované sledování nepřítele. Podávat zprávy o nepříteli. Nenechat se chytit a týden přežít. Maskujeme se a dostáváme se do určeného prostoru, zaujímáme postavení a ejhle oni na Mimoni cvičí armáďáci, tak je i co pozorovat. Každý den spojka do štábu, jinak kapitán co nás učil VS přípravu, předat mu zprávy, obdržet úkoly. První den KDP, chleba. Druhý den donese spojka KDP, chleba. Třetí den nic, jen informaci, že tam a tam bude nepřítel dopravovat zásoby a že si máme ukořistit. Tak jo... nastražili jsme na cestě za zatáčkou zátaras z padlých stromů. Zaujímáme maskovaná palebná postavení a čekáme. A už slyšíme, kudla, to je přeci PV3S. Jak zastavil u klád, hr na něj, je to on není to on. Byl to on. Tak jdeme rabovat proviant. „Vy volové“ povídá velitel vozu, mám tu zásoby pro všechna družstva. Tohle je vaše a tu máte dva litinové pláty, zde maso a máte si vařit. A tu je obálka s dalšími úkoly.

No a to je problém, kdo bude vařit. Nikdo nemá ani páru. Nijak se do toho nehrnu, ale to, že máma byla vyučená kuchařka, mě dohnalo. Stal se ze mne kuchař. Ostatní z družstva dál plnili úkoly, jeden zůstal se mnou, aby střežil, ale co já, co umím uvařit? Vyhodnotil jsem situaci, probral zásoby a vyšel mi z toho jednoznačně vepřový guláš. No ale napřed najít terénní nerovnost a vytvořit provizorní kamna. Topeniště muselo být níže než zabudované litinové pláty, aby to mělo tah. Tak jdu do guláše. Nebudu tu popisovat postup výroby, ale cca o páté byl guláš a určitě ho bylo na dva dny. A najednou hrci prci, přihasí si to GAZ a soudruh kapitán a že kontroluje všechna družstva, jak uvařili. No kluci s chlebem žrali guláš jako pomínutí! Řidič povídá, máte to dobrý, jinde mají šílené blivajzy. Musím dodat, že jsme dostali s proviantem kotlík - tak asi 5 až 8 litrů. Guláš jsem zahustil roztlučeným a rychle usušeným chlebem.

Pro mne jako pěšího turistu z Boskovic, pobyt venku nebyl problém. A tak - bylo to v pátek, bylo cvičení ukončeno. Přijela kuchyně, normální oběd. Velitel praporu, nástup, cvičení pokračuje pěším přesunem do Varnsdorfu a to s plnou polní. No kurva překvápko! V rancích vše srovnat, upevnit proti pohybu, vyměnit ponožky, nebo onuce za čisté, upravit řemínky na půllitrech. Ještě, že jsem měl z domova ponožky. Ale stejně jsem udělal blbost, po cca 20 kilometrech jsem měl od řemínků puchýře, tak jsem je musel povolit, ale to se mi zase shrnovaly ponožky. Vyrázili jsme v 17,00. Vzdálenost kolem 70 km +/- . Každou hodinu cca 10 min. přestávka. Prvních 20 km jsme šli za denního světla. Po 22 hod už to bylo horší. Kolona se pomalu roztahovala, ale kdo se držel v tvaru, byl v pohodě. Po půlnoci jsme byli kolem 35 km. A to se chtělo spát. Normálně jsem za chůze několikrát usnul. Vždy jsem se probudil, když jsem narazil na spolubojovníka vlevo, vpravo, nebo vpředu, či vzadu. Jeden borec usnul tak dobře, že ztratil samopal. Ale kde? Tak honem zpět k místu poslední zastávky. Naštěstí asi po půl hodině ho kluci našli v příkopě. A tak zase pár kilometrů navíc.

Nad ránem už to bylo hustý, ale opravdu hustý! To jsme byli už opravdu poblíž konce sil. Za námi jela PV3S, co měla sbírat odpadlíky. Přestávka. Rozkaz - velké polní naložit na auto. Úleva. Ale to už naše nohy jsou posety mnoha puchýři. Už je vidět na rozcestníky, ještě posledních cca 20 km. Do Varnsdorfu jsme dorazili kolem 10,00 hod. Poslední přestávka, počkat na opozdilce. Vztyk! V trojřad po četách nastoupit! Pochodem vchod. Pohov, volno, zpívat. Vojáci jdou... Do kasina jsem došel tak, že jsem šel po vnějších hranách chodidel. Vše ostatní byl jeden podlitý puchýř. Zbraně odevzdat. Večerka. 16,00 budíček. Nástup na koupání. Na ložnici po koupání už čekali zdravotníci a ošetřovali nohy. Měl jsem cca 25 puchýřů a 70 kilo a to už nikdy. Puchýře propíchat, vodu vypustit, zastříkat lakem Akutolem. Jeden jediný borec asi na padesátce odpadl, jinak celá rota došla. Nikdo mi to nechce věřit, ale snad je ještě nějaký účastník pochodu a potvrdí to... Do našeho skoro lazaretu přišel velitel roty. Velí se vztyk, pozor: Dnes jsou vycházky do 06,00, chce někdo na vycházku? Moc nás nebylo, tak 10 až 15. Ale v Lid'áku jsem vrtěl až do závěrečné a ještě jsem měl problém přijít v 06,00. Ale puchýře byly prázdné a pytlík taky ☺.

Za zvláštní zmínku stojí vševojsková taktika. Cvičák byl na jiném konci města. Byli tam zákopy, drátěné zátarasy a takový ty armad'ácké věci. Cvičák byl dlouhý asi 1500 m, do kopce se sklonem cca 15 až 20 stupňů. Bodáky nasadit. Do útoku vpřed. Do zátarasů během. Rozvinout. Granáty. První zákop. Bodáky. Druhý zákop, to samé, třetí zákop to samé a to třeba 3x, 4x za sebou. Jednou ze sapíkem, jednou se schránkou LK, jednou z LK. V družstvu se alespoň ten co velel, ulil. Ale útok v četě, to se neulil nikdo. Samozřejmě i obrana. To jsme zase pobíhali v zákopech a zaujímal různá palebná stanoviště. A Když jsem pak fungoval u ČSLA, tak ve výcviku taktiky na mě nikdo neměl, žádní machři z Vyškova! Tak nás tam nadřeli. A po revoluci 89 jsme byli jen dva, kteří tuto taktiku znali, neb jsme už neměli útočit ale jen se bránit. Po roce 1969 se s žádnou pevnou obranou nepočítalo Jen s útokem. PHM jsme měli pod ESEM v cisternách a vlecích na 1000 km, to bylo až do Paříže...

A tak se blíží závěrečné zkoušky. Z teorie nemám obavy, z tělesné ano, ale i tu jsem zvládnul na dobrou. Tak jsme ti svobodníci. Konec. Sláva. Poslední pohovor. Půjдете do učiliště nebo k jednotce? Ale každý má v lehké polní generálskou hůl. Když Holek byl generálem, co zapíchnul generalisima Waldsteina, proč bych nemohl být generálem já. Cestovní rozkaz do ruky, naštěstí odevzdat veškerou výstroj a tři týdny dovolené. Cestovní rozkaz Kam? No přeci do Bruntálu.

Vojenské učiliště MV Bruntál.

Bruntál, okresní město, to je úleva, to je civilizace. Tak rychlíkem do Olomouce a pak lokálkou, co jede dál kamsi na Krnov do Bruntálu. Delší cesta pěšky z nádraží až na výpadovku na Rýmařov. Veliký areál kasáren postavených za 1. republiky a jsme tu. Hlásíme se u DÚ na štábu. Zápis u evidenčního náčelníka a spojka nás odvádí do naší budovy. Sídlíme v prvním podlaží. Už o nás vědí a zařazují nás do čet, družstev a na ložnici už je postel se jménem. Naštěstí nejsem na bidle. Půlka sólo postele, půlka bidla. Večeře a nic. Kecáme. Ráno. Nástup, vítačky a začínáme se vybavovat. Zatím

kopřiváčky, než nám vezmou míru na vycházkové důjstonické uniformy a v létě letňáky. Šedesátky nastupují až před zimou, kdy už je třeba nosit pláště. Novinky: kanady a SA.vz.58. Seznamování s areálem, osobami a chodem školní jednotky. V patře je SDŽ. Většinou sami průmyslováci. Absolvují po osmi měsících. Vchod a nástupiště mají z druhé strany budovy, takže se ani moc nevidíme.

Probíhá ukázková mašinerie. Počínaje pořadovou a celou tou plejádou předmětů a tělesnou konče. Zde se běhá zásadně 1 km. Mám problémy. To je o mnoho rychlejší než 3 km. A velitel čety Kollár, to je pálivá maďarská paprika. No ale už začala normální výuka i na učebnách. Učebnu máme hned vedle ložnice. Pohodlné, buď seběhneme po pár schodech a hulíme u volejbalového hřiště, nebo posedáváme na botnicích podél zdi na chodbě. Šest hodin výuky, dvě hodiny samostudia. Máme střeleckou na učebně, kpt. Maxa. Umí tu někdo svařovat? Umím dobře. Mám pracovní praxi. Po hodině půjdete se mnou. Kam? Pistolová střelnice v areálu, Dlouhá 50 m. Je třeba z plechů a rour svařit po sedmi metrech clony, aby odražené střely nezranily střílející. Mají sice postarší Tryodinu, ale na 2mm plechy elektrody 4 mm. Totální blbci. Ani se nedivím, že se to automechanikům z velitelské roty nevedlo. Sežeňte mi 2mm elektrody, jinak ani nezačínám. Sehnal. Ostatní cvičili a se učili a já jsem si krásný slunečný říjen svařoval. On dělal taky do boxu v Bruntále i mě na čas uhnal. Ale na střelby z pistole vz. 52 jsem měl výhody. I jinak dobrý. Hlavně mi toleroval střelecké výpočty. Ale látku jsem stejně musel dohnat.

Sami si cvičíme, sami si velíme, družstvům i četě. Vyučující dohlíží a přezkušuje. Máme vševojskovou taktiku, mjr. Buchal, 6 km na cvičák, většinou poklusem s lehkou polní a zpět zrychlený přesun, km 3 - 4 v plynové masce. Začátek byl to samé, co tak dobře znám z PŠ a z Prahy, ale později už je to zajímavější, to jsme cvičili s OT 810. Ty vosku, asi 3x6 hod. nasedání a sesedání. Nejhorší to měl ten, kdo dělal velitele družstva. Nasedal poklopem a tam byla lafeta pro kulomet vz. 59 a náměr měl dva ozubené segmenty. Od těch jsme měli věčně poraněnou kůži na rukou. Takže z 810 jsme cvičili to, co se mi u ČSLA hodilo velmi na OT 64. Taky jsme si vyjeli na cvičo na Libavu. Téma cvičení - činnost jednotky v obraně. Zaujali jsme postavení na okraji borového lesa a když obrana, tak zakopat. Fáze jedna - okop pro ležícího střelce. Fáze dvě - okop pro klečícího střelce. Fáze tři - okop pro stojícího střelce. Fáze čtyři - vybudovat spojovací zákopy. Dva dny a dvě noci jsme kopali a pak tři dny cvičili organizaci obrany. Toto jsem už pak nikdy nezažil, díky bohu. Největší bordel byl, že nestačilo a to ve všech předmětech, průběžné přezkušování, ale z každého předmětu se dělaly zápočty a z nich byla teprve známka. Nikdy jsem se neučil, na všechno z chodu. Ve čtyři ráno jsem vstal, přečetl všechny poznámky, pokud jsem nějaké měl, neboť mé sešity se vyznačovaly mnoha křivými čarami, jak jsem po vycházkách a flámech usínal a jdeme na to. Ve stresu zkoušky jsem si vzpomněl na věci, které jsem musel zaregistrovat i když jsem spal. Výklady byly formou přednášek. Kdo si co zapsal, to měl.

Popisovat tu výuku všech předmětů asi nemá cenu. Někteří kluci před zápočty třeba tři dny předem šrotili. Já šel před zápočty klidně na vycházku. Prostě mi to

vycházelo. Ale nebyl jsem žádná hvězda. To spolužák, co dělal velitele brigády, nazývaný Kybernet, ten ani nic jiného než šprtání neznal. Po půl roce se situace uvolnila. Někteří však měli v učení problémy až do konce. Z mých znalostí lze konstatovat, že jen šprti to dotáhli na vysoké funkce.

Máme důstojnické uniformy, a jsme fešáci. Ven jdu při každé příležitosti. Žold jsme měli 240 Kč, od mámy jsem dostal 100, od táty 100 extra (tedy měsíčně) a půldeci rumu bylo za čtyři kačky. A Plzeň 12° za 1,80 Kč. Ale pili jsme Štok za 6 Kč. V Pradědu, to byla místní taneční kavárna, se hrálo kromě pondělí každý den. I v Bruntále byly textilky a tak taneček stále na pořadu. Šejkovali jsme bez ustání. To frčel kus Hipi Hipi Šejk, napůl rokec, napůl twist. Tak jsem vyzkoušel tanečnice různé, až to začalo krystalizovat u jména Bohunka. Přírodní vlnité vlasy, tělíčko jako lusk, tak něco mezi 2 až 3. Pár doprovodů, láska začala klíčit. Dělal účetní v internátní jedenáctiletce a taky tam se zahradnicí bydlela. Budova byla v parku a zahradě. No a protože jsme prádlo vozili do jejich prádelny na vozíku platáku, tedy PDR a ještě jeden kus, tak se také stalo že měla Bohunka šňůry PDR otištěné na nadrech. Ale začátky nebyly lehké. Ze začátku jsme nějak nelícovali. Chodili jsme spolu skoro rok. Ale znáte ženské, všechno si vykecají. Jak, kolikrát, byla jsme, nebyla jsem a její kámošky záviděly. Měl jsem problém. Uhnala mě jedna spolužákova holka, prý mu to nešlo. Pak zas jedna co chodila s SDŽtákem. Začínal jsem nestíhat.

Ale je čas jet na přehlídku do Prahy. Každý musel předvést, jak umí pořadově pochodovat. Já jsem neuměl a neuměl, až odjeli beze mne. Na rotě nás zůstalo pár, DR jsme si drželi sami. Ani jsem si neříkal o vycházku. Hup přes plot a láska bez ustání. Až mě čapli! Dostal jsem sedum po službě. Nic moc, jen ven jsem týden nemohl. Ale rota byla v Praze skoro dva měsíce, tak jsem to dohnal. A pak jsem to podělal, to jsme už chodili spolu cca rok. Jdu na vycházku a z okna v patře hotelu Hruška, koukají holky a kamže jdeš a kde máš Bohunku. No do Pradědu... a sám? Ona se mě snaží nějak uhánět. A ty ji nechceš? Chci, nechci. Průser byl v tom, že ona byla ve stejném pokoji a slyšela to. Byla orodovat u velitele roty, dělala nám faktury za praní, znali se, ale nepomohlo to. Byl konec. Ale půst jsem nedržel. Vázat se mi přišlo, že je to příliš brzy. Ale perlička. Po mě chodila s bubeníkem z Pradědu. Ale když skončilo učiliště, tak nás pár zůstalo tři dny v Bruntále a slavili jsme. Na koho natrefím v Pradědu? Bohunka. Vzala si dovču a tři dny a noci jsme se milovali jako o život. Ale to už byl opravdu konec.

Nejraději jsem měl takové předměty jako psychologie, pedagogika, filozofie. Politickou ekonomii a marxismus leninismus to jsem nemusel vůbec. Vůbec nejlepší předmět byl společenské chování, jehož součástí byly taneční. To už jsem šel počtvrté. Dojížděli jsme do Krnova za zdravkou. To bylo moc fajn. Služebně jsme trsali. Měl jsem takovou tanečnici, co mě milovala, šla na tělo jako ulitá a i když jsme pak čas tančili závodně, nic nebylo, i když asi chtěla. Přeci jen už to byly třetáčky. VČ Kollár stejně jezdil s námi hlídat.

Tak nás taky nechali udělat řidičáky. Sice jsme jezdili asi se 14-ti Gázy, ale díky. Takové rčení doktora ve zdravotní přípravě: Vojáci nejlepší způsob jak nezpůsobit otěhotnění je co? Nesouložit. A pak byla sobota a to je co, sobotní úklid. To nebyla žádná legráčka. Nejen úklid ložnice a osobních věcí, čištění zbraní, masek a tak a pak sobotní prohlídka ale celé rajony roty. Chodbu jsme měli 60m dlouhou, pokrytou béžovými hluboce rýhovanými kachličkami. To nejde rýžáky vydrhnout. Jediná účinná metoda piliny, ředěná kyselina solná, rýžáky a drbat. To se pak nechalo vyschnout a vymetlo košťaty. Lesk jako blesk. Máme chodbu. Přijde na kontrolu Kollár a poplach, celá rota, bordel. Začal jsem nadávat a dost hlasitě, že ten sobotní úklid špatně organizuje. K dennímu hlášení. Trest. Denním rozkazem určen do funkce velitele prvního družstva. Tak a teď si to budete organizovat vy. A organizoval až do konce. Kpt. Nejezchleba VR byl přísný, ale správný chlap.

A tak jde život a je začátek ledna. Četa VS nástup na učebnu. Vnitřní stráž byla zrušena. Můžete do civilu nebo k PS. Tak jsem nakonec skončil u PS MV. A jak z nás udělali rychlopéesáky, už popisuji v jiném vyprávění. Konečná. Bude vyřazení. Můžeme si vybrat brigádu. Slyšel jsem Karlovarská, beru! Já trouba myslel na Karlovy Vary. No ale to jsem se seknul. Výcvikové středisko Vejprty to ještě šlo. Konec. Umístnění rota Načetín. Ale naštěstí jen tři týdny. No jak jsem dojel do Potůčků na 13. rotu, to už znáte z jiných vyprávění.

Závěr: nejintenzivnější vzpomínky mi zůstaly na PŠ. To byla vojna jako řemen, tomu dnes nikdo neuvěří. Ale byli z nás chlapi, ne ty dnešní civilistické sreaděry bez kázně a sebekázně.

Holek Zdeněk